

Zsille Gábor

A leendő nagy öreg

Filip Tamás kerek születésnapjára

Zsille Gábor
(1972, Budapest)
költő, műfordító, szerkesztő,
József Attila-díjas

Ha komolyan vesszük az emelkedetten játékos gondolatot, miszerint minden élő költő egy ismeretlen terjedelmű, két lábon járó verseskötet, melynek egy-egy oldala időnként testet ölt, akkor arányosan kijelenthető: a hatvanéves, jó egészségnek örvendő költő egy kétharmad részben elkészült verseskönyv. Négy évtizedes alkotói pálya már mögötte, és szerencsés esetben még legalább két évtized előtte. A hatvanéves költő nem nevezhető öregnek – de konokul halad eme állapot felé, egyre közelít, és ha nem vigyáz (rendületlenül tovább alkot, jelen van az irodalmi életben), szempillantás alatt úgynevezett nagy öreggé nyilvánítják – nem a huszon- és harmincévesek, hanem ahogy az lenni szokott, a nála csak néhány évvel fiatalabb nemzedéktársai.

A mai magyar líra egyik markáns szerzője, Filip Tamás július 13-án ünnepli hatvanadik születésnapját. Ezt elsőre nehéz elhinni, hiszen Tamást lendületessége, irodalmi és világhálós aktivitása, sokirányú figyelme inkább a *kortalan* kategóriába sorolja. (Például alig két évvel ezelőtt a Magyar Írószövetség színeiben váltótársakként vettünk részt egy félmaraton futóversenyen.) Budapesten született 1960-ban, az ELTE Állam- és Jogtudományi Karán diplomázott, majd az Igazságügyi Minisztériumban dolgozott. 1991 óta közjegyző, Csepelen él. A nyolcvanas évek elején kezdett verseket publikálni, bemutatkozó kötete (*Fékezett habzás* címmel) 1986-ban látott napvilágot. A rendszerváltást követően személyes okokból néhány esztendőre kivonult az irodalmi körforgásból, de 1996-ban visszatért, és azóta töretlenül alkot. Elkötelezett munkájának termése kilenc további

versgyűjtemény, két-három éves sűrűséggel, melyek sorából feltétlenül kiemelkedik az 1998-as *Függőhíd* és a 2015-ös életmű-válogatás, az *Album*, nemkülönben a legutóbbi kötet, a 2017-ben megjelent *Tejút nappal*. (Következő könyve már előkészületben kiadónknál.) Munkásságát 2015-ben Budapestért-díjjal ismerték el, 2017-ben pedig József Attila-díjban részesült.

Filip Tamás a termékeny szerzők típusába tartozik. Egy beszélgetésünkből tudom: nemrégiben szakmai leltárt készített, és kiderült, hogy pályája során több mint háromszáz alkalommal publikált folyóiratokban, heti- és napilapokban, összesen csaknem nyolcszáz verset. Emellett számos esszéje és recenziója is nyomdafestéket kapott. Egy régebbi vallomása szerint legfontosabb mestere Nemes Nagy Ágnes, akit az objektív líra megkerülhetetlen képviselőjének tart, és poétikai értelemben követni próbál. A folyamatosság és a már említett elkötelezettség Filip esetében különösen jellemző fogalmak. Évtizedek óta töretlen szellemi és közéleti magatartást tanúsító, hűséges alkotótárs, közös gondolkodásra kész barát, aki számtalan szalon kötődik a Magyar Írószövetséghez és a Magyar Naplóhoz. E szoros munkakapcsolatból következett, hogy 2010–2012 folyamán folyóiratunk versrovatát szerkesztette – korábban pedig rövid ideig a Kortárs szerkesztőjeként dolgozott.

Verseinek egyik kulcsfogalma a novellaszerűség, a tömörített narratíva. Örkeny egyperces novellákat írt, Filip pedig negyven másodperces versnovellákat – minden költeménye önálló minivilágot alkot. Itt olvasható két friss műve is ezt példázza. Isten éltesse sokáig a Költőt!